LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

70

LUDOVIC ROMAN

AVENTURILE FARFURIEI ZBURĂTOARE

I

V.1.0

CĂPITĂNII STAȚIEI „X”

Aerul vibra. Din cer, pendulând ca un candelabru atins abia, atârna un noruleț alb și diafan. Plopii se plictiseau fără șoapta vântului și-și răsuceau țigară frunzele opărite de arșiță.

— Nu vii la scaldă? întrebă Dan, ștergându-și fruntea transpirată.

Viorel, de dincolo de gardul grădinii, îi răspunse c-un chiot de bucurie. Scoase o scândură și se strecură afară. Gândul la o baie strașnică îl fură pentru o clipă de la preocupările zilei. Dar nu făcu nici zece pași, că radiograma recepționată în ajun îi apăru iar, tulburătoare și obsedantă. Scoase hârtia din buzunar fi i-o întinse prietenului, care citi fără chef: *„Să începi cu I. Copilul să-i predea lecții profesorului. Focul arde în van”.*

Dan înapoie radiograma și mormăi:

— Prostii! La ce să ne pierdem vremea cu spionaj și contraspionaj? Mai bine să fugim la râu, că ne ucide soarele!

Viorel mototoli coala, dar n-o aruncă. O înghesui în buzunarul pantalonilor, apoi, să-i facă prietenului pe plac, strigă:

— Prinde-mă!

Țâșni ca un arc spre apa Someșului, și Dan, bondoc cum era, încerca zadarnic să-i calce umbra. Alergau și aerul, mișcat de lenea sa văratică, îi răcorea plăcut. Colbul tresălta sub pași, răsucindu-se lung în două fuioare cenușii. În apus, undeva în balta de spumă verde a Floreștilor, soarele părea că dansează un joc ciudat.

— Gâfâi? întrebă Viorel, privind înapoi. Când fugi să-ți închizi întotdeauna gura.

— De ce? se miră Dan.

Viorel nu mai avu putere să-i răspundă. Simți apropierea râului, în nări îi pătrunse miros de mâl proaspăt și încetini pașii..

— Ia-o spre dig! îl îndrumă pe Dan care mai alerga cu brațele desfăcute ca niște aripi. E apa mai adâncă…

Coborî direct malul. Își scoase la repezeală pantalonii și bluza și se aruncă într-o bulboană. Înotă până la firul apei, apoi se lăsă moale, în voia curentului. Pluti așa, pe spate, mult timp,

într-o dulce toropeală. Deodată râul se domoli și băiatul se trezi pe o limbă de nisip.

— Am eșuat, își spuse amuzat Viorel și se ridică.

Privi în jur. Nu recunoscu imediat locul. Își frecă ochii, clipi ca trezit de pe o altă lume și, cu chiu, cu vai se dumeri. Era pe insula dintre Canalul Morii și râu. „Tiii! Ce frumos e aici!” păru să spună privirea lui încântată. O luă, mânat de curiozitate, prin iarba înaltă. Urcă panta până la cascada de unde o parte din apa canalului se reîntorcea cu zgomot, în albia mumă. Sălcii pletoase și plopi bătrâni, scorburoși, alcătuiau un desiș destul de întins, o pădurice plină de mister. Viorel merse înainte, uitând complet de Dan. În pădure era răcoare și liniște. Scoarța copacilor, încinsă de soarele de peste zi, mirosea îmbătător. Mergând așa, ajunse în marginea unei poieni. Auzi glasuri de copii și cercetă poiana cu luare-aminte. Dintr-o claie de fân, înaltă ca un turn medieval, răsări o fetiță. De umărul stâng îi atârna un binoclu mare, negru. Fetița scoase un sunet de cintezoi și din claie mai ieși un băiat, care, la rândul lui, șuieră semnalul. Alți doi băieți și o fetiță își făcură apariția. Copiii plecară unul după altul, în șir indian, spre o vilă care se zărea printre copaci. „Strașnică ascuzătoare! își spuse băiatul, îmbrățișând salcia. Iar dumneaei, fata asta, tunsă băiețește, e de-a dreptul nostimă!” Se aruncă în iarbă și se târî așa până la claie. O înconjură, căutând intrarea. „Hm! Doar de aici au ieșit… Găsi un băț și începu să împungă fânul. Un zgomot neașteptat îl sperie și se lăsă păgubaș. Fugi într-un suflet înapoi, la râu.

— Vioreeel! îl întâmpină Dan, vizibil emoționat.

— Ce țipi, mă? Ai crezut că m-am înecat? încercă el să râdă.

— Păi…

— Vino!

— Unde?

— Ei, unde! Vino o dată! insistă băiatul, recăpătându-și stăpânirea de sine.

Dan înfășură hainele pe după gât – să nu le ude – și păși încet către celălalt mal. Se gândi la Viorel: „Dispare când nu te aștepți. Poate că și acum coace o urmărire”. Dar nu-și continuă gândul, că alunecă, gata să se afunde cât p-aci în apă.

— De ce m-ai chemat?

— Să-mi uzi hainele! glumi Viorel.

— Puteai să ți le-nmoi și singur! se supără bondocul.
— Am… Ascultă…
— Nu mai ascult! i-o reteză Dan. M-am săturat.
Viorel păli.
— Ce ai?
— Aia! Că omul nu se poate juca cu tine. Eu… eu…
— Pricep! îl opri Viorel. Te plictisesc. Totuși poate că vrei să te mai joci cu mine..
Dan tăcu, scormonind cu degetele picioarelor nisipul malului
— Cu o condiție…
—?!
— Să nu-mi mai comanzi!
— Adică să fii tu șeful? se posomorî Viorel, Apoi murmură: Tu nici nu știi să comanzi… Ești…
— Dacă nu primești, plec și gata! i-o aruncă Dan hotărât.
Tăcură.
— Primesc, șopti în cele din urmă Viorel și adăuga cu o vagă speranță: Dimineața ai să comanzi tu, iar după-masă…
— Tu?
— Îhî… O să fim doi căpitani, căpitanii stației de radio „X”.
Dan oftă, dar căzu la învoială. Și cum era după-amiază, Viorel își umplu pieptul cu aer și, cu glasul grav, ordonă:
— După mine, soldat!

TAINA ASCUNZĂTORII

Seara se furișa peste tot, se prelingea ca o cerneală neagră. Liliecii își începură zborul, desenând în văzduh zigzaguri amețitoare, iar broaștele concertau într-un crescendo exasperant.

Viorel, rămas căpitan, dădea comenzi scurte, aspre! „Târâș, marș” „Salt înainte!” și unicul soldat, Dan, executa supus. Doar în gând mai chema sfinții, dracii și odraslele lor. Acceptase să împartă comanda cu Viorel și nu mai avea încotro. Abia la marginea poienii găsi tăria să protesteze:

— Unde naiba mă cari?

— Psst! duse Viorel degetul la buze. În misiune de recunoaștere…

— Dar bine, mă…

— Fără „mă”, soldat!

— Dar bine… căpitane, explică-mi măcar ce trebuie să „recunosc”!

— Că ești prost!

Dan sughiță. După un timp, Viorel vorbi:

— Vezi claia aceea?

— O văd, că încă n-am chiorât, pufăi, supărat, Dan.

— Eu mă duc înainte. Tu rămâi să veghezi. După ce voi pătrunde în claie, pornești după mine.

Dan scutură capul:

— Cum o să pătrunzi în claie?

— Pe ușă.

— Mă tem că ai febră, căpitane!

Viorel zâmbi:

— Sunt și clăi cu uși. Ai să te convingi.

Și, spunând aceasta, făcu o demonstrație de salturi strategice, încât pur și simplu își uimi subordonatul. În câteva clipe ajunse la claie. Se odihni puțin, rezemându-și capul de fân, apoi o înconjură cu atenție. „Nu, nu are nicio ușă. Atunci de unde au ieșit?” Dădu să se ridice, să-i facă semn lui Dan, dar se răzgândi. Pipăi iarba din jurul clăii. „Aha, aici sună ceva. Mâna i se agăță de-o sârmă groasă, îndoită sub forma de T. „Asta este!”, spuse triumfător. O ridică și o dată cu sârma se deschise o ușă mică, acoperită cu iarbă. Îl izbi un miros de pământ încins. Curentul de aer care venea de dedesubt se

împrospătă repede și băiatul se strecură înăuntru. Intrarea în ascunzătoare era îngustă și înclinată. Câteva trepte coborau spre o galerie întunecoasă. Viorel auzi țipătul unei cucuvele trezită din somn și șovăi. Se gândi la primejdii. „Dacă noaptea aici își caută adăpost șerpii?” Dan îl aștepta și nu mai putea să dea înapoi. Păși încet. O treaptă... două... trei... Atinse cu piciorul ceva moale și se cutremură. Chiar atunci, la gura ascunzătorii, Dan tună:

— Vioreeel?!!

— Ce țipi?

— Unde ești?

— Aici. Dă-mi lanterna și vino după mine!

Dan aprinse lanterna lui minusculă, cu acumulator, de care nu se despărțea niciodată și, mascându-i farul cu palma, o întinse în întuneric.

— Calcă cu grijă! bâigui Viorel, simțind cum îl trec fiorii.

— Luminează-mi!

Viorel îndreptă lumina într-acolo. O broscuță verde-cafenie, cu ochii măriți de groază, aștepta nemișcată trecerea pericolului.

— Sărăcuța! făcu Viorel cu părere de rău. Am speriat-o tare, mai spuse, vorbind cu broasca mai mult ca să-i dovedească lui Dan că nici nu-i păsa de ceea ce-i aștepta mai încolo.

Dan, sufocat de emoție, întrebă iar:

— Unde naiba mă cari?!

— La cuibul șerpilor, se grozăvi el și șopti cu o spaimă prefăcută: Uite un piton!

Dan se întoarse spre ieșire cu inima împietrită. Viorel însă râdea cu poftă:

— Așa carte știi tu, mă? Pitonii trăiesc la noi?!

Rușinat, soldatul se întoarse și nu se mai dezlipi de căpitan. Viorel înaintă. Numai el știa cum îi bătea inima. Culoarul îngust se răsuci în spirală și-i îndreptă spre o ușă scundă din plastic, deasupra căreia scria cu litere din sârmă îndoită: „Tăcere! Imponderabilitate”.

— Știi ce înseamnă asta? întrebă Viorel cu vocea stinsă și, fără voia lui, tremurată.

— Im-pon-de-ra-bi-li-ta-te! silabisi Dan. Nu, nu știu ce vrea să fie.

— Nici eu. Deschide o dată...

— Deschide tu.

— Îți ordon, soldat!

În liniștea care se lăsă, Viorel auzi clănțănitul dinților lui Dan și-i cuprinse mila. Nu avea nici chef de filosofii, dar se gândi la cuvintele tatălui său: „Lumea e condusă de două forțe: curajul și sora lui, frica”. Își luă inima în dinți și împinse ușa. Nu cedă. Abia atunci observă o altă ușă mai mare, acoperită cu foițe de plastic de aceeași nuanță. Viorel se apropie și lovi cu pumnul în ea. Spre surprinderea amândurora se deschise larg și, brusc, se făcu lumină. Pe lângă pereții strălucitori, tapați de jos până-n tavan cu foi de plastic de culoarea marmurei de Ruschița, se aflau orânduite, cu grijă, obiecte dintre cele mai ciudate: piese optice, bobine de diferite mărimi și culori, căști radiofonice, scule de tot felul, hărți necunoscute lor, reviste și cărți de matematică, de astronomie, biologie, mecanică…

— Dane, vorbi Viorel precipitat, cred că am făcut o descoperire extraordinară!

Dan își pierduse graiul. Privea la toate cu un aer de stupefacție și, ca întotdeauna, cu gura deschisă.

— Închide gura…

— Lasă! se supără Dan.

Viorel își stăpâni năvalnica bucurie care simți că-i umple deodată sufletul și ridică de jos o carte. Citi pe copertă autorul: M.Ardevan. Numele i se păru cunoscut.

— Da… da… făcu el, plimbându-se cu mâinile la spate și imitându-l pe tatăl său când căuta rezolvarea unei probleme complicate. Da… Aha! își aminti decis. Dă-mi-o! Dă-mi-o repede!

— Ce?

— Radiograma!

— A rămas la tine!

Viorel scotoci buzunarele și găsi hârtia mototolită. O desfăcu, o netezi și citi cu glas tare: „Focul arde în van”. Puse degetul pe „în” și citi iar: „Focul arde van”.

Acoperi cu un alt deget primul cuvânt și rosti cu entuziasm: „Arde-van!”

Dan nu îndrăzni să râdă. Își lăți doar fața într-o grimasă caraghioasă.

— Râzi ca un paricopitat, se burzului totuși Viorel. Ce știi tu, așa se fac toate cercetările! Uneori niște fleacuri – descifrate,

urmărite – te conduc la capătul firului. Postul de radio pe care l-am interceptat astăzi n-ar fi exclus să fie ascuns p-aici, pe undeva. Vezi, poate că aceste căști radiofonice sunt chiar ale șefului…

Dan morfolea ceva în gură ca să și-o poată ține închisă. Nu prea. Se nimerise cu Viorel la joacă, dar povestea asta cu spionii începea să-l prindă. Se uită la fiecare obiect, la forma circulară a pereților strălucitori, la tavanul în care descoperi o deschizătură de un cot, pătrată, și exclamă fără voie:

— Deștept!

— ?!

— Am spus așa: „Bună ascunzătoare”. Ridică-mă să văd ce-i sus!

— Pardon, eu îs căpitan. Ai să mă ridici tu.

Dan se execută.

— Grozav! spuse Viorel când ajunse sus.

— Ce vezi?

— Draci încălțați cu opinci de fier înroșit, dănțuind pe lângă o oală enormă în care fierb copiii fricoși. Și mai toți au gurile deschise din care zboară tot timpul zmei cu mii de capete fioroase.

— Lasă prostiile! Ce vezi acolo?

— Cerul, mă! Văd cerul cu toate stelele și luna. Sunt atât de aproape, că le-aș putea atinge cu mâna.

— Trage-mă sus și pe mine!

Viorel găsi o scară de frânghie, pe care o aruncă drept în capul lui Dan.

— Stai, că mă omori! țipă Dan, pipăindu-și creștetul capului. E fixată bine?

— Da. Urcă!

— Extraordinar! făcu și Dan când dădu cu ochii de încăperea de sus. Hm, o lunetă…

— Să n-o lovești! murmură Viorel, fericit, uitându-se la prietenul său. Ce zici, să mă întind după lună să rup o bucată? Poate e de ciocolată! Desigur, ar rămâne știrbă, reveni Viorel cu seriozitate. Oamenii ne-ar blestema și n-am scăpa de pedeapsa soarelui. Tata spune că luna e mireasa lui și că de miliarde de ani ține hora nunții și că încă va mai ține miliarde de ani. Când va avea loc îmbrățișarea lor de foc, noi, pământenii nu vom mai exista…

Viorel tăcu, copleșit de legendă. Dan se suci, atinse din greșeală ceva și scârțâi o pârghie. În tavanul boltit se ivi o spărtură. Înăuntru năvăli aerul proaspăt al nopții, cu murmurul neliniștit al apei de la cascadă.

— Aș tot sta aici, Dane! renunță Viorel la tonul oficial și răsuflă larg, cu amândoi plămânii. Stăpânii acestui palat, că palat este, au bilă!

— Au! recunoscu și Dan.

— Psst! Ascultă…

— Un sunet de cintezoi.

— De cintezoi?! Adevărat? întrebă Viorel.

— De cintezoi! întări Dan.

— Să fugim!

— De ce?

— D-aia, că… cintezoii nu cântă noaptea.

Dan, fără să priceapă bănuielile căpitanului, lămuri:

— Ba cântă, dacă se trezesc.

Înciudat, Viorel reluă tonul de comandă:

— Execută ordinul!.:

— Care?

— Sări o dată!

— Dan își scoase capul prin spărtură și se văzu în vârful clăii cu fân.

— Îmi frâng gâtul…

— Atâta pagubă. Sări!

Pe aproape se auzeau chemări neclare, voci estompate de freamătul copacilor și zgomotul apei. Dan înțelese temerea lui Viorel și bâigui:

— Am căzut în capcană, căpitane.

— Taci și sări, că de nu… îți fac vânt.

Dan sări și îndată se stârni undeva larmă. Viorel ieși fără întârziere, alunecă întocmai ca de pe un tobogan și-l luă pe Dan la zor:

— Du-te înainte! Mai repede, mă! Poți să căști și gura, numai să fugi.

În urmă auziră pași grăbiți, crengi rupte și lătratul unui câine. O luară spre râu. Fugiră, ca și cum sub tălpi ar fi avut jeratic.

POSTUL „R. 47”

Viorel trase pătura peste ochi și încercă să doarmă. Emoțiile de peste zi și goana nebună prin crâng îl sleiseră. Dar pe când somnul își plimba degetele pe la genele lui, o detunătură zgudui geamurile. Sări din pat, ca și cum l-ar fi înțepat cineva. Văzu un fulger biciuind peticul de cer de dincolo de fereastră și se liniști. „Plouă. Când ziua e caniculă, noaptea plouă”, cugetă și se vâri iar sub pătură. Somnul însă întârzia să mai vină. Se dezveli și stătu așa, cu mâinile împreunate sub cap, ascultând simfonia dezlănțuită a naturii.

Ușa scârțâi.

— Viorel, dormi?

— Nu, mamă!

— Ți-e frică?

— Aș! Doar nu-s fetiță.

— Dormi, băiatule! Noapte bună!

— Noapte bună! șopti, și mușchii feței se întinseră într-un zâmbet. „Mă crede mic... Ah, dac-ar ști pe unde am umblat astăzi!”

În minte îi reveni ascunzătoarea de pe insulă și se visă căpitan, acoperit de răni și de glorie. Se vedea luând interogatoriul arestaților, scoțând, fărâmă cu fărâmă, adevărul la lumină. Un singur lucru nu-i încăpea în minte. „Ce făceau ei cu o lunetă astronomică? Urmăreau sateliți? În orice caz, insula de pe Someș trebuia pusă sub observație...”

Un fulger căzu pe aproape și o lumină violetă clipi în odaie. Urmară tunete răzvrătite, trufașe, spintecând norii cu exploziile lor clocotitoare și Viorel înșfăcă zdravăn marginea patului. „Doar nu s-a prostit Sfântul Ilie să ne trăsnească în casă!” își spuse supărat că-i tulbură reflecțiile. Ploaia bătea în geam, implorând parcă adăpost. „Să stai afară!” îi strigă în gând Viorel și nu-și mai luă ochii de la pătratul ferestrei în care, ca pe ecranul unui televizor, spectacolul furtunii se desfășura în plinătatea sa. Crengile arborilor se îmbrățișau, se sărutau, făceau plecăciuni adânci în fața mâniei cerești, frunzele pluteau în văzduh într-o dezordine de panică, norii se izbeau între ei cu zgomote înfiorătoare, și zadarnic tăiau bicele de foc, în dreapta, în stânga, că nu izbuteau să potolească stihia.

„Antena stației! își aminti Viorel și se îmbrăcă în grabă. N-am

făcut pământare.” Ieși fără zgomot pe culoar și urcă, cu pași de pisică, treptele podului. Dar ploaia se potoli, furtuna încetă, rostogolită de vânt la celălalt capăt al orașului. Viorel apăsă, ca din joacă, pe clapa de contact. Un pocnet scurt și tuburile electronice începură să rumenească. Își puse, aproape mecanic, căștile. Manevră câteva butoane, la întâmplare. „Ti-ti-ti-ta... ti-ti-ti-ta...” sună deodată în urechi semnalul atât de cunoscut: „Atențiune, transmit!” Căută la repezeală un creion și hârtie. Semnalul se repetă și, într-o avalanșă de sunete lungi și scurte, curse o radiogramă din care Viorel nu pricepu nimic. Notă însă întregul mesaj. Corespondentul necunoscut ceru, la urmă, trecerea pe recepție audio.

— Aici R.47! Aici R.47! Răspunde-mi cum auzi! Răspunde-mi cum auzi!

— Vioreeel! auzi strigătul mamei și băiatul închise repede stația.

— Cobor acum...

Intră în camera lui și – după ce se încredință că mama s-a culcat – se așternu pe treabă. Lucră mult, încordat. Textul recepționat suna astfel:

„QRN (în codul Q înseamnă «Sunt deranjat de paraziți atmosferici»). Transmit la aceeași oră. Trăiască tata Morse”. Mesajul continua cu o înlănțuire de fraze stupide: *„Nabucodonosor a existat, mă! Glorie gloriilor voastre. Adevăr spun. Bum. Bum. Bum. Trag hățurile pintenogilor mei. Da, da! E adevărul meu. Cânt totdeauna. Totdeauna! Pic, pic. Tra-la-la. vălelei! Stop. Hi-hi, frumoșilor, frumoșilor mei! Stop. Răsune tot și pe pământ. Câmpiile, pădurile. Da. Stop!”*

— Sfinte! exclamă Viorel cu glas tare. Ori eu m-am scrântit, ori ăla transmite direct din balamuc!

Reciti și iar reciti hârtia, apoi se trânti pe pat și adormi pe loc.

ÎN CĂUTAREA LANTERNEI

Dimineața se arătă frumoasă, calmă. Niciun nor, nicio pală de vânt. Soarele bătea cu degete lungi, trandafirii, în geamul lui Viorel și băiatul, somnoros încă, se întreba cât o fi ceasul.

— He-heei! îl auzi pe Dan afară, în grădină.

— Ce țipi? Te crezi cocoșul cartierului?

— Te aștept de-o oră, mă!

Viorel se trezi de tot.

— Ce spui? De-o oră?

— Da. E nouă și jumătate. Am venit să te iau... Știi. Cred că ne-a rămas lanterna pe insulă.

— Mda! Când am fugit, am scăpat-o undeva.

— Vii?

— Stai să mă îmbrac!

Își luă pantalonii de baie, trase în picioare sandalele și sări în grădină. Pe drum îi arătă prietenului său hârtia cu ultimele semnale recepționate:

— O nouă radiogramă... și tot atât de încurcată.

— Curios!

— Încearcă să-i dai de capăt, că eu n-am priceput nimic. Naiba știe ce post e și cui transmite bazaconiile acestea!

— Întrebarea e dacă sunt bazaconii. Dar dacă la mijloc se află un cifru? făcu de data asta Dan grav.

Viorel repetă, în gând, ultimul cuvânt. „Nu-i prost grăsunul meu!”

— La ce te gândești?

— La cifru. O să-l rog pe tata să mă inițieze.

— Numai să vrea. Astea sunt secrete...

— Aș! E o simplă chestie de convenție între corespondenți.

Tăcură. Ce rost avea să se contrazică? Merseră în tăcere până la râu. Insula, cu pădurea de plopi și sălcii, părea un uriaș cu pletele răvășite de vânt.

— Să trecem pe aici.

— Ia-o înainte.

Ajunși pe insulă, ocoliră pădurea și pătrunseră în poiană exact pe unde fugiseră în ajun. Era o liniște profundă; în jur, nici țipenie. Își țineau răsuflarea, de teamă să nu se trădeze. Șopârle mărunte alunecau prin iarba umedă. Ici-colo, mușuroaie proaspete, aducând cu niște căciuli fumurii,

împestrițau pajiștea. Pășeau încântați prin minunata poiană și numai lanterna pierdută le mai amintea de pericol.

— Uite-o! strigă Dan.

— Poftim? căscă Viorel, care nu se săturase de somn.

— Lanterna... Calci pe ea!

— Uf!

— Psst! Auzi?

Un sunet de cintezoi țâșni de undeva dintre copaci.

— Fugi! Să fugim!

Iarba părea acum mai înaltă și-i împiedeca, silindu-i să fugă în salturi. Dan lovi cu piciorul un mușuroi și se făcu ghem. Gemu de durere și Viorel se văzu nevoit să-l ridice.

— Ce-i? Joci fotbal?

— Privește înapoi! făcu speriat Dan.

Se apropiau trei călăreți pe un singur cal în spume.

— Ne-am ars! adăugă, sfârșit.

— Fără panică, Dane, își recăpătă Viorel stăpânirea de sine. Să nu-și închipuie că suntem niște fricoși, adăugă el, așezându-și brațele în șolduri.

— Tu fugi! Poți fugi!

— Nu te las singur.

— Fugi o dată! Îți ordon!

Da, conform înțelegerii, Dan avea dreptul să-i ordone. Viorel îl lăsă și alergă spre râu mai departe. Fugea doar pentru că primise ordin, fără niciun chef. Doi călăreți săriră din goana calului și se avântară în urmărirea lui Dan. Al treilea dădu pinteni calului și, înconjurând poiana, îi ieși în față.

— Stai!

Viorel ridică privirea. Sus, pe calul în spume, ținându-se cu amândouă mâinile de coama împletită cu panglici roșii, trona o fetiță. O recunoscu îndată. „Nu mă pot lăsa prins tocmai de o fată”, își spuse și se repezi spre crângul de sălcii. „Să încerce să mă ajungă printre copaci!” Nu izbuti însă să facă nici zece pași, că fata, sprintenă, descălecă și-l ajunse.

— Oprește! îl somă aceasta.

— Am ordin să fug.

— Stai, dacă-ți spun! insistă fata și se agăță de el.

— Las-că mă opresc eu, dar nu aici.

Se apropiau de râu. Someșul sclipea printre sălcii, „Îți fac o băiță, domnișoară, și tot scap”, gândi Viorel și iuți pașii. Dar

fata îl opri cu toată forța în loc și băiatul nici nu-și dădu seama când o lovi în față, o lovi atât de puternic, că o văzu căzând grămadă pe prundiș. Nu mai fugi. Se opri la câțiva metri și se așeză pe o piatră. Un minut, poate mai mult, se priviră în tăcere. Apoi fata se ridică, îndepărtă cu un gest mașinal părul căzut peste ochii ei mari, negri, și-i spuse:

— Ai un pumn grozav!

Viorel roși. I se păru că mâinile sunt corpuri delicte și le ascunse la spate.

PRIZONIER DE BUNĂVOIE

Dinspre poiană răsună un nechezat prelung. Tropotul calului care se apropia îl făcu pe Viorel să tresară. Ar fi putut încă să fugă. Să se salveze înotând. Ce-l ținea pe loc? Faptul că Dan era prizonier? Spiritul de bravadă? Nu știa nici el ce anume, dar stătea neclintit, gata să înfrunte primejdia.

— Icaar! Eridaan! strigă fata. Sunt aici!

Cei doi băieți se opriră la câțiva pași de râu, lângă ei.

— A fost făcut inofensiv, raportă Icar, referindu-se la Dan, și-și scoase pieptul în afară.

— L-am închis în „camera tăcerii”, adăugă Eridan.

— Ai gura spartă. Eridan! se supără fata.

— Ei, arestați-mă, luați-mă prizonier, poftim! interveni Viorel.

— Are minte, constată Icar. Socotește că în doi evadarea e mai ușoară.

— Luați-l de-aici! spuse calmă fata, și Eridan, descălecând fulgerător, se repezi la Viorel.

— Mă predau, făcu Viorel, ridicând brațele, dar în clipa următoare trimise un pumn precis în omoplatul lui Eridan, care se răsuci ca un șurub.

Viorel, speriat că va cădea în apă, îl sprijini.

— Să-ți iei toiag, bătrâne, îi șopti batjocoritor.

Fata, în ochii căreia sclipi o undă de admirație, își înmuie vocea:

— Dacă nu sunteți hoți, n-aveți de ce vă teme. Vom face cercetări. Și către Icar: Voi porniți înainte. Prizonierul rămâne sub escorta mea.

Eridan plecă cu Icar. Fata încălecă și-l invită pe Viorel alături. Băiatul, care nu călărise până atunci, ezită.

— Urcă, Halley e cuminte, deși poate să zboare ca o cometă.

Viorel, după ce băieții se îndepărtară, încercă să încalece, făcându-și vânt, dar nu izbuti decât să escaladeze animalul. Alunecă pe partea cealaltă și scuipă.

— Pfui, că are o streașină!

Fata nu-și putu reține râsul. Râse cu poftă.

— Înțeleg să încalec un cal, dar asta-i o cometă! se scuză Viorel și-o porni pe jos, spre poiană.

— Așteaptă-mă! Halley știe să se întoarcă și singur. Intrară în crâng.

— Mă cheamă Mira, spuse fata după un timp, cu simplitate. Pe tine?
— Viorel.
— Și mai cum?
— Ardevan, minți el.
Mira tăcu. După câțiva pași, atinse cu mâna umărul băiatului.
— De unde-mi cunoști numele?
— Cum?! se miră Viorel. Tu ești Ardevan? Scrii cărți?
— Ah, nu, tata. El e savant. Dar de unde știi de carte?
Viorel o privi vinovat. Mira întrebă repede:
— Citești cărți de astronomie? Te pasionează?
— Îhî! făcu băiatul.
— Ai citit și despre noua ipoteză privind canalele de pe Marte?
— Care canale? se trădă Viorel, dar Mira luă nedumerirea lui drept spirit.
— Ești simpatic.
— Chiar și după… pumnul acela?.
— Chiar.
— Atunci înseamnă că pot să-ți cer un favor.
— Depinde care.
— Să-mi eliberezi căpitanul.
— Întâi să cercetăm în ce împrejurări ați ajuns pe insulă. Doar știți că accesul străinilor este interzis!
— Interzis?
— E zonă de protecție sanitară. Ș-apoi…
Înghiți în sec. Viorel își dădu seama că fata nu avea voie să spună mai mult, însă insistă:
— Și-apoi?
— Dă-i drumul înainte! se supără fata de propria ei limbuție.

BANDA DE MAGNETOFON

Ușa se deschise larg.

— Ce mai vreți? V-am spus că nu-l cunosc pe Deimos și nu sunt hoț! sosi dinăuntru glasul lui Dan, și Viorel înțelese că – în lipsa lui – căpitanul fusese interogat de cineva.

— De ce țipi? îl întrebă o voce blândă. Sunt adânc convins că nu l-ai cunoscut pe Deimos și nu ești hoț, mai spuse, cu o ușoară ironie, Viorel.

Dan, recunoscându-i vocea, sări ca o minge:

— Ce bine că te-au prins!

— Așa… carevasăzică, se îmbufnă Viorel.

— Nu de aia mă bucur, nu! Ardeam de nerăbdare… să… înghiți în sec. E îngrozitor să fii singur.

Viorel înțelese că Dan a plâns. Murmură:

— Fii liniștit, căpitane! Am venit după tine. Numai un ticălos își poate părăsi prietenul în situații grele.

Cuvintele acestea avură asupra lui Dan un efect miraculos. Redeveni un căpitan mândru și-și îmbrățișă prietenul cu reținere.

— Să plecăm! Pe drum îți povestesc tot.

— Încă nu putem. Mira face cercetări.

— Ce fel? Care Mira?

— O fată. O s-o cunoști.

— Înțeleg. Te-ai lăsat prins de-o fată, spuse dezamăgit Dan.

— Nu m-a prins. Am venit singur.

— Adevărat? Numai că ei se tem, după cât am priceput, de un oarecare Deimos.

— Și pentru ce?

— Habar n-am. Știu numai că echipajul acestei cosmonave a depus jurământ să țină în cel mai mare secret toate datele privind construcția rachetei, funcțiile membrilor, programul de antrenament, data startului către Marte…

— Ha-ha-ha-ha-ha! râse Viorel. Cu o „rachetă” ca asta vor ei să zboare în Marte?

— Ai să faci amigdalită, auzi vocea Mirei, calmă, transmisă printr-o portavoce.

— Am fost auziți! se alarmă Dan.

— Firește, vorbi Mira. Veniți în cabina de comandă.

Viorel și Dan ieșiră de la arest și, însoțiți de-o santinelă, își

făcură apariția în prima încăpere a navei.

— De furat nu ați furat nimic, începu Mira. Îngăduiți-mi atunci să vă întreb: Ce gânduri v-au purtat încoace?

Încurcați, băieții ridicară din umeri.

— Răspunde, căpitane! se întoarse fata către Dan.

Ceasul-cronometru de pe peretele navei arăta ora prânzului și Dan, ușurat, spuse:

— Nu sunt eu căpitanul.

„E laș, gândi Viorel. Până la ora 12 mai sunt treizeci de secunde.”

— Viorel, ridică Mira ochii ei uriași, de tăciune, obișnuiești să minți?

— Să mint? Ce nevoie aș avea? Până acum a fost căpitan Dan.

— Cum vine asta?

— Simplu, dimineața comanda o preia el, iar după-masa, eu.

Mira oftă. Șopti:

— Complicat sistem de conducere! Și căpitanii cui sunteți?

Băieții schimbară priviri. Viorel răspunse:

— O întrebare la care încă nu putem răspunde.

— Cunoașteți acest loc mai demult? continuă Mira interogatoriul.

Viorel șovăi. Găsi prilejul să-și pună prietenul la încercare.

— Tu, Dane, ai mai călcat pe aici?

Dan își mușcă buza, dar, după o clipă de cumpănă, dădu din cap, negând.

— Eu l-am adus! recunoscu Viorel. Dar aș putea foarte bine să mint.

Mira râse numai din ochi:

— Icar, adu-mi magnetofonul! ceru ea cu autoritate. Dumnealui crede că pe la noi poate umbla cineva fără urme.

Icar răsări cu un mic aparat portabil. Apăsă un buton, lăsă banda să se scurgă, apăsă pe un alt buton și se auzi deodată: „Dane, cred că am făcut o descoperire extraordinară!”

— Ei, ce aveți de spus?

Băieții, impresionați, tăcură. Mira, triumfătoare, comandă:

— Adunarea echipajului!

INVESTIGAȚIILE MIREI

Echipajul „Rachetei albe” hotărî punerea lor în libertate. Viorel, în loc să se bucure, avu sentimentul unei concedieri. Câteva zile nu-și găsi locul. Într-o după-amiază, pe când făcea cumpărături mamei, observă în apropiere o fetiță blondă, cârnă și pistruiată, într-un cuvânt nostimă, care i se păru grozav de cunoscută, dar nu-și aminti nicicum de unde. Seara văzu fetița din nou, la croitor, în vecini, și se întrebă dacă nu era una și aceeași care apăruse lângă Mira. Gândul că ar putea fi urmărit îi plăcu. Un surâs îi înflori pe buze și-și spuse: „Nu se pricep. În contrainformație nu se coase nimic cu ață albă!” A doua zi Dan sosi gâfâind și, ca de obicei, țipă sub fereastra camerei lui:

— Vioreeel!

— Ce ai? își luă în primire prietenul cu un ton care s-ar fi putut traduce cu: „Te doare burta?” Sau „Îți iese măseaua de minte?” Dan era însă la ora aceea de dimineață învestit cu toate puterile de căpitan și se grăbi repede s-o dreagă: Știi, o cârnă se ține după mine. Mă tem… căpitane, că am încurcat-o!

Bondocul râse. Găsi momentul să-l imite pe Viorel, făcând chiar mina lui caracteristică:

— Ai încurcat-o! Se țin cârnele după tine și tu… soldat – rosti cuvânt ul cu destulă emoție – intri așa, cu totul, în panică. Nu cumva i-ai căzut cu tronc?

— Aș! se apără Viorel, cu gestul cu care alungi o muscă.

— Atunci să știi că nici eu nu i-am căzut cu tronc!

— Cum? Și pe tine te-a urmărit?

— Îhî! își trase nasul Dan. Oare cine o fi cârna?

Viorel se gândi din nou la prima lui vizită pe insulă, când apăruseră din claia cu fân cele două fetițe, și spuse repede:

— Hai!

— Unde?

— În recunoaștere.

Bondocul își scutură zulufii. Pufăi:

— Nu, nu recunosc că-s prost! Ș-apoi… un căpitan a fost dintotdeauna mai deștept ca un soldat. Își umflă pieptul cu aer… Ascultă, soldat, comanda la mine… pe fereastră salt!

Viorel se execută râzând și – luându-l apoi de mână pe căpitan – alergă la râu. Apa era călduță, plăcută. Pe insulă totul părea pustiu. Se cufundară în desișul de sălcii și plopi și

ascultară. Tăcere. Se strecurară încet până aproape de marginea poienii, când deodată, în spatele lor, vuiră copacii și avură impresia unei capcane. Priviră speriați înapoi, dar nu-l văzură decât pe Halley care fornăia surprins de vizitatori. Calul se apropie de ei fără nicio teamă; dimpotrivă, li se păru nițel obraznic. Viorel dădu să-l mângâie, dar copitatul se burzului rău și-l amenință cu niște dinți mari, galbeni.

— Își râde de tine! spuse Dan cu aerul unui căpitan curajos, însă în clipa următoare îl apostrofă și pe acesta cu un nechezat prelung. Fără voia lor, copiii se văzură împinși din desiș tocmai în zona cea mai deschisă a poienii, de unde puteau fi ușor observați. Nu avură timp să mai reflecteze la ce se petrecuse, că vocea Mirei, amplificată de portavoce, îi chemă din direcția ascunzătorii:

— Hei, voi căpitanilor, poftiți aici!

— Ne-a dat gata calul, murmură Dan.

Se supuseră fără să li se repete somația. În interiorul „Rachetei albe”, căci așa spuneau copiii clăii de fân, totul strălucea de-o lumină puternică, și Viorel, în loc de bună ziua, întrebă curios:

— Curentul electric vă vine de la vilă?

O fată chioti. Viorel o privi cu luare-aminte. Avea părul strâns coc și ochii albaștri, foarte vii. Recunoscu fără greutate în ea pe cârna care îl urmărise. Îl înghionti pe Dan și-l întrebă în șoaptă:

— Asta era?

— Chiar ea!

În clipa aceea Mira le zâmbi prietenos, cum zâmbesc oamenii mari în fața naivității copiilor:

— În cosmos curentul se obține cu ajutorul bateriilor solare…

— Bine, asta va fi în cosmos, se încăpățână Viorel, dar aici de unde vă vine energia electrică?

— Și aici tot baterii solare folosim.

Impresionat, Viorel schimbă o privire cu căpitanul său, care-și uită, de mirare, gura căscată. Fetița cârnă și pistruiată chioti iar, în timp ce Icar, Eridan și un băiat mai înalt, deșirat pe care îl numeau Gauss, trecură, invitați de Mira, într-o cabină alăturată. Cei doi vizitatori și cârna, probabil santinela lor, rămaseră în așteptare.

CONTRAINFORMATORI PE RACHETĂ

Ceasul-cronometru bătea secundele, minutele, topind, în rezonanțele sale solemne, timpul.

— Prieteni, vorbi Mira, adresându-se membrilor echipajului, după ce reveniră în cabina de comandă. Pe oaspeții noștri i-a adus întâmplarea, curiozitatea, sau – cine știe? – un scop ascuns, necunoscut nouă. Dar nu asta are importanță. Le voi dezvălui, ca semn de încredere, scopurile noastre.

Icar bâigui:

— Unor dușmani?

— Dușmani? mișcă Mira sprâncenele ei subțiri, arcuite ca două semne de întrebare. Dacă-i vom trata ca dușmani, ne vor urî... și într-o bună zi se vor întâlni cu Deimos...

Viorel trase aer în piept. Logica fetei îi umplu ființa de un simțământ ciudat, neîncercat decât în rarele clipe când tatăl său, inginerul Pavel, îi povestea episoade eroice din viața lui.

— Hotărăște singură, profesore-comandor. Îți îngăduim! răsunară câteva glasuri.

— Bine, prieteni! se învoi Mira..

„Aha, cugetă Viorel, profesorul-comandor trebuie să fie... «profesorul». Dar copilul? Cine era copilul?”

— Dane, șopti tovarășul său, mi se pare că am dat de ață.

— Ce ață? întrebă Dan, dar se dumeri îndată. Aha, de fir... Spune-mi!

— Ce întrebare stupidă! Aici?

În clipa aceea, Mira își îndreptă privirea spre oaspeți.

— Viorel, jucăm cu cărțile pe față. Noi îți dezvăluim cinstit taina rachetei, iar voi ne mărturisiți gândurile care v-au purtat încoace, cine sunteți și ce misiune aveți.

— Dar bine, profesore-comandor, prinse glas Viorel, schimbul nu e prea scump? Iată tot ce vă putem oferi! Suntem doi căpitani, căpitanii stației de radio X. Atât. Nu comandăm pe nimeni și nu ne comandă nimeni.

Mira rămase pe gânduri.

— Nu aud decât confirmarea a ceea ce știm. Și cum ați ajuns aici?

— Așa.

— Aveți o stație de radio?

— Da. Dacă ne primiți...

— Ești nebun? îl întrerupse Dan. Să fim sub comanda unei fete?

Viorel se uită la ceas. I-o reteză:

— Sunt căpitan și eu decid! Crezi că pe o cosmonavă nu vor trebui radiotelegrafiști?

— Stați, nu vă certați! îi potoli Mira. Echipajul nostru este complet. Și, de altfel, noi toți cunoaștem radiotelegrafia.

— Toți? Chiar toți?! se miră Viorel, iar Dan pufni:

— Serios?

— Fiecare din noi cunoaște trei-patru profesii. Iată-l, de pildă, pe Eridan. El este medic, astrobiolog, arheolog și chimist. Noi nu ne jucăm deloc. În anul 2000, adică la vârsta când vom fi maturi, vom zbura spre Marte. Până atunci învățăm, ne antrenăm…

— Carevasăzică nu ne primiți! murmură cu adevărat întristat Viorel.

Dan își privi prietenul și se frământă:

— Contrainformatori precis că nu aveți la bord! tună el după un timp, înciudat. Noi ne pricepem… Am…

Își mușcă limba. Mira îi zâmbea atât de ironic, că-i pieri graiul.

Viorel se bucură de ideea lui Dan și o susținu*:*

— Nu e de râs. Păcat că nu v-ați gândit la asta. Dacă cineva, să zicem un om rău, sau mai mulți oameni răi, s-ar opune planurilor voastre, ce-ați face? Pe Marte poate că nu veți avea nevoie de contrainformatori, dar aici… aici…

Mira nu mai zâmbi.

— La ce te referi?

Viorel scoase prima radiogramă recepționată și i-o întinse. Fata citi cu glas tare:

„Să începi cu I. Copilul să-i predea lecții profesorului. Focul arde în van”.

Viorel explică:

— „I” ar putea să fie Icar. „Profesorul…”

Mira tresări:

— Dacă tai cuvintele „focul” și „în”, mai adăugă Viorel, ai să vezi că iese… Ardevan.

Ceasul-cronometru bătea secundele, minutele, și sunetul, amplificat, căpătă rezonanțe tot mai tulburătoare.

UN EXAMEN CU EMOȚII

Mira și membrii echipajului „Racheta albă” rămaseră de data asta în cabina de comandă, să ia o hotărâre, iară Viorel și Dan fură conduși provizoriu în „camera tăcerii”.

— Ascultă, Dane, crezi că or să ne primească?

— Fără îndoială. N-ai văzut în ce încurcătură i-am pus?

Viorel nu avea astâmpăr. El, în afară de radiotelegrafie, nu se pricepea la nimic. Expresiile atât de obișnuite în gura Mirei – „astrobiologie”, „arheologie” – îl amețiseră, îl furaseră cu totul. S-ar fi cufundat cu plăcere și în studiul „canalelor marțiene” sau naiba știe în ce alt studiu, numai să poată căpăta titlul de cosmonaut-profesor-comandor chiar și secund. Echipajul însă era complet și nu avea decât să se mulțumească, în cazul cel mai fericit, cu funcția de contrainformator. Mai mult, era chemat să dovedească în această direcție aptitudini reale. Se gândi că va trebui să câștige încrederea echipajului și atunci va fi admis poate la antrenamente. Nu voia să se știe mai prejos ca Eridan, ca Icar, ca Venus, cârna care-i păzea la ușă, ori ca și Gauss cel deșirat.

— Ei, căpitanilor! auziră un glas prin portavoce. Poftiți la profesorul-comandor!

În cabina de comandă era tăcere. Chipurile micilor cosmonauți erau serioase, grave. Doar portretele unor cosmonauți le zâmbeau, parcă complice, din fotografiile mari, înrămate.

— Am hotărât că dacă veți trece la examen teoretic, începu Mira, o să fiți admiși la antrenamente, iar după trecerea unor probe de rezistență, de voință, veți deveni candidați-cosmonauți, consilieri pentru problemele de securitate terestră ale bazei „Marte 2000”.

Titulatura îi sună plăcut lui Viorel și nu-l lăsă indiferent nici pe Dan.

— Poate să înceapă examenul?

— Să înceapă! ridicară ei din umeri, nevinovați.

Icar păși înainte, pesemne fusese numit președintele comisiei, și i se adresă lui Viorel:

— De ce-ți amintește numele meu?

Elevul se fâstâci. Nimic nu-l umilea mai mult în fața altora ca neștiința. Voi să spună „Habar n-am!”, dar îi veni o idee

salvatoare:

— De niște pistrui… ca niște planete.

Dan pufni în râs:

— Zece, căpitane! țipă el. Zece!

Icar se uită în oglindă și constată că avea cu adevărat pistrui. Coborî vocea:

— Nu te primim într-o trupă de măscărici, așa că te rog să fii serios și răspunde!

— Nu pot să răspund.

— Nici tu? se uită spre Dan care în loc de „nu” sau „habar n-am” își dete ochii peste cap caraghios, încât o făcu pe Venus să sughiță. „Hm… Nu-i urâtă deloc, își spuse Dan. Când râde e chiar drăgălașă! ” Și ca să braveze, tună:

— Îmi amintește de-un astru!

— Poate vrei să spui un asteroid, îl corectă Mira.

— Exact! se bucură Dan.

— Dar despre Eridan ce știi? se întoarse Icar din nou către Viorel.

— Că-i medic, astrofilolog… (Toți zâmbiră.) Arheolog și chimist.

Venus râse și râsul e molipsitor. Atmosfera solemnă se destramă brusc. Viorel, care nu înțelesese pricina ilarității generale, adăugă:

— Uitasem! Mai e și gură spartă.

Eridan se ținea de burtă, iar Gauss îl sprijinea să nu se răstoarne. Când se liniștiră, Icar îi lămuri:

— Eridan este o stea din vecinătatea soarelui. Se află la numai 15 ani-lumină. Anul-lumină este metrul ceresc.

Viorel, deși jignit, primi explicația cu interes.

— Prieteni, luă cuvântul Mira, căpitanul Viorel nu vrea să răspundă la aceste întrebări, socotindu-le prea ușoare. E și firesc, doar citește cărți de astronomie.

Viorel se alarmă. Se aștepta la o nouă serie de întrebări, de astă dată… grele, dar Mira continuă:

— Considerăm examenul teoretic trecut. De mâine dimineață veți începe probele „R. V.”

„R. V.” repetă Viorel în gând și răsuflă ușurat. Apoi ieșiră afară, rând pe rând. Poiana strălucea, unsă cu mierea aurie a soarelui. Când rămase numai cu Mira, spuse:

— Îți mulțumesc!

— Pentru ce?
— Că… mai salvat la examen.
— O! făcu Mira. Ești modest.

O MISIUNE NEAȘTEPTATĂ

Seara, Viorel urcă în pod și rămase îndelung în fața aparatului, pe recepție. Postul „R. 47” nu se prezenta. În cască vuiau fel de fel de sunete, dar nimic deslușit, inteligibil. Tocmai se pregătea să coboare, când vocea cunoscută din ajun răsună tulburătoare:

— Aici, R.47.! Aici, R.47. Răspunde-mi cum auzi! Nu auzi bine? Trec pe emisie Morse.

Și Viorel notă în carnetul stației semnal cu semnal întregul mesaj. Radiograma îi păru și mai încurcată și mai ciudată ca celelalte două. Fără să-l mai aștepte pe Dan se duse dis-de-dimineață la Mira. Fluieră ca un cintezoi și fata se ivi la geam. Îi făcu semn să aștepte. După nici două minute vorbeau liniștiți, ascunși într-un boschet de liliac sălbatic. Făceau planuri, emiteau ipoteze și încercau să ajungă la o concluzie.

— Deimos e șeful „Clubului celor tari”, spuse Mira. Noi toți am fost membrii clubului lui, dar l-am părăsit, deoarece noi nu aveam de spus niciun cuvânt, totul hotăra „președintele”.

— Altcineva cine vă mai poartă pică?

Mira rămase pe gânduri, dar nu-și aminti niciun nume.

— Nu prea cred ca Deimos să fi aflat ceva despre „Racheta albă”. Ar însemna că avem între noi un trădător.

— Suntem datori să aflăm totul și să luăm măsuri de apărare, sublinie Viorel.

— Și-apoi Deimos nu și-ar pierde vremea cu radiograme. Și apoi el transmite personal ordinele. Nu înțeleg nimic din povestea asta cu mesajele recepționate de tine.

— Deocamdată nici eu.

— E adevărat, continuă îngândurată Mira, că-i place să scoată castanele din foc cu mâna altuia, ca întotdeauna să iasă basma curată…

— O informație care-mi întărește bănuiala! Ce-ar fi să cutreier cartierul, să ascult cu atenție glasul băieților? Poate-l voi recunoaște după felul cum îl accentuează pe „r” .

Mira rupse o frunză de liliac, mușcă din ea și se strâmbă:

— De ce să cutreieri cartierul? Te duci direct la Deimos. E un găligan înalt. Stă pe strada Popa Șapcă, la numărul 2. Te deghizezi, te mânjești cu ceva pe față și întrebi de sticle goale, de haine vechi… Duci cu tine ceva de schimbat.

„Grozav! își spuse Viorel. Fata asta mă taie ca agent de contrainformații!”

— Dacă scoți cu bine la capăt misiunea, îl încunoștință Mira, te scutim de probele „R. V.”

— Nu. Dacă o să vă recunoască cineva mâncați bătaie. Deimos e răzbunător. Nu degeaba poartă porecla asta. L-am botezat după unul din sateliții lui Marte: înseamnă „Spaima”.

— Dan se va supăra. O să creadă că vreau să-mi ușurez situația la probe. Trebuie să-l iau.

— Bine! se învoi în cele din urmă Mira. Merg să vă aduc o bluză, o rochiță veche și o năframă.

Mira fugi spre vilă și Viorel îi urmări pașii repezi, mișcările mlădioase de căprioară și simți ceva plăcut, tulburător și tainic. Deodată cineva îi acoperi ochii cu palmele. Viorel se răsuci brusc și-l recunoscu pe Dam

— Cum m-ai găsit?

— După urme.

— Care urme?

— Ai desfăcut scândura din gard. Tu nu ieși prin gard decât atunci când mergi la râu.

— Mda… Ascultă, Dane! Ai să vii cu mine.

— Pardon. E rândul meu la căpitănie, așa că ai să vii tu cu mine.

Mira se reîntoarse cu hainele vechi și Viorel renunță la ceartă. Îi spuse lui Dan:

— Îmbracă-te!

— Eu?! se miră Dan.

— Tu.

— Da’ bine, mă, cum o să arăt în rochie?

— Ca un artist!

— Mai bine m-ai îmbrăca în piele de hipopotam! făcu îmbufnat Dan, dar probă, totuși, rochia.

— Iha! râse Mira. Arată bine! Ce spui, Viorel?

— Strașnic!

Dan zâmbi prostește și îmbrăcă bluza, apoi își legă năframa pe cap.

— Ei, acum putem pleca.

— Succes! le ură Mira.

LA „CLUBUL CELOR TARI”

Viorel și Dan, deghizați, porniră spre celălalt capăt al cartierului universitarilor.

— Și unde zici că mergem? se interesă Dan intrigat.

— La Popa Șapcă, mormăi Viorel, ascunzându-și fața de trecătorii curioși.

— Care popă, mă? Ce să facem la popa?

— O să ne spovedim, glumi Viorel, bucuros că-și poate domina, măcar în acest fel, prietenul.

— Fugi! Ați pus voi la cale ceva…

De după colțul străzii apăru profesorul lor de fizică, poreclit Antena, că era înalt și subțire, care locuia în apropiere. Încercară să se ferească, dar acesta îi zări și nu mai avură încotro. Merseră înainte nepăsători. Când ajunseră față în față, profesorul își duse mâna la frunte;

— Că mândri v-ați făcut! Unde, unde așa de dimineață?

— Păi… să vedeți… se bâlbâi Viorel cu urechile roșii ca racul. Mergem și noi… Știți, jucăm într-o piesă…

— A… Frumos, foarte frumos că vă pasionează și teatrul, îi lăudă, surprins, profesorul. Vă petrecuți plăcut vacanța…

— Ești nebun! O să povestească la școală ș-o să ne întrebe toți în ce piesă am jucat. De ce-ai mințit?

— N-am mințit deloc. Interpretăm cu adevărat rolurile principale în piesa „Secretul radiogramelor”. N-ai auzit de ea?

— Nu, ridică Dan din umeri, dar Viorel nu-l putu lămuri, că-l înecă râsul.

— S-o tăiem de-a dreptul prin grădini! spuse Viorel. Săriră unul după altul gardul unei livezi și alergară spre strada care se zărea printre pomi, în dreapta. Nu apucară să traverseze jumătate din livadă, când Dan țipă ca din gură de șarpe:

— Hiii, măăă!

Un dulău mare și flocos, ciobănesc, își înfipse colții în poala rochiei și-o smucea cu poftă.

— Mă, nu mă lăsa, măăăă! își imploră prietenul.

Viorel luă un bulgăre de pământ și izbi în potaie. Dihania nu se intimidă și se ținu scai de pradă.

— Hiii, spurcăciune! țipă Dan. Mă dezbraci pușcă! Hiii!

Viorel socoti că-i mai înțelept să-i împace pe amândoi. Rupse o bucată din rochie și potaia se îndepărtă fluturând, cu fală,

trofeul.

— De ăsta am scăpat, oftă Dan, dar ce ne facem dacă dăm peste o haită?

— Întindem pașii!

Ieșiră la drum și merseră pe străzi lăturalnice până în cartierul universitar. Se opriră pe strada Popa Șapcă, numărul 2. Casa, dosită pe după un nuc rotat, părea cea mai tăcută din împrejurimi.

— Aici stă Deimos, pricepi? vorbi Viorel în șoaptă.

— Aha, asta era! pufni Dan: Și de ce-ai tăcut? Doar sunt căpitan!

— Ai fost. Acum nu ești decât un actor. De câte ori să-ți spun?!

— Cum?!

— Așa cum auzi! Nu mai suntem căpitani, ci consilieri pentru probleme de securitate terestră, atașați pe lângă echipajul…

O ușă scârțâi undeva, și Viorel își mușcă buza.

— Haine vechi! Haine vechi! țipă, îndemnându-l pe Dan să-l urmeze. Lăsară portița larg deschisă ca, la nevoie, să poată fugi și pășiră spre căsuță. Nu-i întâmpină nimeni. Bătură la ușă.

— Intră! auziră de undeva, din cu totul altă parte.

Se întoarseră cu fața spre nucul cel bătrân, care foșni. Cinci capete de funii alunecară de printre ramuri și cinci băieți alunecară pe ele ca niște acrobați de circ.

„Aha, ăștia-s membri «Clubului celor tari», gândi Viorel.Care din ei o fi Deimos?”

— Ei, haide, cuvântați! Cu ce vă putem onora?

Băiatul care rostise aceste cuvinte – cam agresiv – nu avea mai mult de 11 ani și părea cel mai debil. Viorel mormăi:

— Cumpărăm haine vechi, sticle goale…

— Cu ce? Piștari aveți?

— Dăm în schimb câte ceva.

— Ho-ho! Obiectele astea ale voastre, nu fac doi bani!

— Mai dăm și o lanternă, adăugă Dan.

— Și numai pe lanternă ce cereți?

— Știu eu, o șapcă… uite… ca aceea.

Băiatul care rămăsese rezemat de trunchiul nucului își scoase șapca și o examină. Era nou-nouță. Suflă un fir de praf de pe cozoroc și exclamă:

— Mă mir că nu-mi cereți și capul! Auziți colo, le trebuie

șapca mea!

— Să nu fie cu supărare, spuse Viorel, dar noi de aceea am venit să ne târguim. Trase aer în piept și-și fixă ochii pe cureaua de la pantalonii unui cârn.

— Are cataramă aurită, degeaba te chiorâști! i-o luă înainte cârnul, și Viorel – care nici nu dori altceva decât să-i audă glasul – trecu cu privirea la al patrulea băiat.

— Pe isicna ceea, poci dinadins cuvântul, dau lanterna și lănțișorul…

Membrii „Clubului celor tari” pufniră în râs. Băiatul cu „isicna” hohoti către ceilalți:

— Țicnit! Curat țicnit!

— Sau idiot! i-o replică Dan, jignit..

„Mda, vocea nici unuia nu seamănă, constată Viorel. Și totuși, care o fi Deimos?” Și în timp ce făcea această reflecție, cârnul se apropie de Dan și-i ridică, obraznic, bărbia. Dan nu se stăpâni și-l plesni.

— Trântește-l, mă! strigară câțiva solidari. Să învețe minte!

Viorel și Dan se înțeleseră dintr-o privire și, cum poarta era larg deschisă, năvăliră în stradă.

— Hi-hi, ha-ha! Fug fricoșii! auziră în urma lor. Uite-i cum fug!

DE UNUL SINGUR

Fugiră cât fugiră, apoi Dan strigă:

— Stai, că nu mai pot!

Viorel se opri. Erau în dreptul Grădinii botanice.

— Să ne odihnim puțin, propuse bondocul cu vădită supărare în glas.

Se întinseră sub un copac, pe iarba catifelată, să răsufle.

— Ce idee! continuă, mahmur, Dan. La ce naiba a trebuit să mă bagi în sacul ăsta? Spune!

Viorel tăcea.

— Spune, omule, de ce ți-a trebuit circul ăsta? Nu mă mai joc cu tine! M-am săturat și de radiograme, și de spioni, și de…

— Ești liber să pleci unde vrei.

Dan amuți. Se ridică și dădu să plece.

— Nu uita: ideea a fost a Mirei… după mine o idee grozavă, îi mai spuse Viorel, dar ai ratat-o tu.

— Cum… eu?

— Așa. De ce l-ai lovit pe…

— Pe ăla?

— Da. În asemenea împrejurări ești silit să înghiți. Tu nu știi să înghiți. Nu ești în stare să te stăpânești. Și acum te pripești…

Dan coborî capul, lipindu-și bărbia de piept.

— Ascultă ce-ți spun: pleci ca un laș, ca un om care nu și-a dus până la capăt misiunea, și nu știu cum o să te simți mâine când te vei trezi că n-ai unde s-o apuci.

— Îmi găsesc eu prieteni, n-avea grijă!

— Fie! Când o să vezi că prietenii tăi nu au un scop precis, un anume țel pe care să-l urmărească cu răbdare și perseverență, o să ne cauți. Tata cinci ani, zi de zi, a lucrat la o problemă și a făcut o invenție foarte importantă. Dar dacă o singură dată se pripea…

Dan nu-l mai ascultă. Pesemne că mai auzise povestea din gura lui Viorel și plecă. Își scoase rochia, o agăță de-o tufă, iar acum făcea semne caraghioase de adio.

„Te vei întoarce tu, te știu eu”, șopti Viorel pentru sine, petrecându-l cu o privire tristă.

După ce Dan dispăru dincolo de gardul Grădinii botanice, Viorel închise ochii și se lăsă purtat de gânduri. „Focul arde în

van” nu putea avea alt înțeles decât „Ardevan”. Se afla, deci, pe o cale bună. Dar cine se interesa de Mira prin radio și pentru ce? Singurul dușman al echipajului „Rachetei albe” era Deimos. „Da, își spuse hotărât, firul trebuie să treacă pe la el!” Înapoi, la Mira, așa fără niciun rezultat, nu se putea întoarce și, scuturându-se de gânduri, porni spre casă.

Îl găsi pe tatăl său în bucătărie, mâncând grăbit.

— Tăticule, aș vrea să-ți cer un sfat.

— Spune!

— Radiograma pe care ți-am arătat-o s-a dovedit a avea un sens.

— Da?!

Tatăl se arătă bucuros de perseverența băiatului. Inginerul își privi fiul cu surâsul acela care parcă spune; „Desigur, așchia nu sare departe de trunchi”.

— Am încadrat totul într-o ecuație cu trei necunoscute.

— Aha, sper că te-ai convins de utilitatea matematicii! exclamă tatăl.

— Până acum am dezlegat numai o necunoscută.

— Înseamnă că și celelalte sunt pe aproape, spuse cu fler profesional inginerul. Dă-i înainte!

— Dar cum? Spune, tată, cum? Când vrei să afli totul despre un om, ce trebuie să faci?.

— Să te strecori neobservat, sau foarte observat, dar mascat, în anturajul lui, sau într-un anturaj apropiat.

Viorel rămase pe gânduri.

— Tu ai încredere în mine, tată?

— Mai încape vorbă?

— Aș putea lipsi, să spunem, o săptămână, de acasă?

Inginerului i se opri dumicătura în gât. Coborî vocea:

— Ce-ți umblă prin cap?

Viorel expuse, pe scurt, planul său. Inginerul izbucni în râs:

— Din ce cărți ai mai scos-o și pe asta?

— Din nicio carte. Nu văd o altă soluție.

— De acord. Dar ce facem cu mama? Dacă află, ne exmatriculează pe amândoi.

— Îi spunem că plec pentru câteva zile la țară, la unchiul Nicolae.

— Mda… Și după o pauză: Bate palma și… succes!

Viorel, vesel, se agăță de gâtul tatălui său și-l sigilă pe față

cu un sărut răsunător.

VĂRUL DIN BUCUREȘTI

Peste două zile, trecătorii de pe strada Popa Șapcă fură surprinși de înfățișarea neobișnuită a unui băiat: frizură la modă, cămașă scrobită și cravată cu ac strălucitor, pantaloni lungi, călcați impecabil, sandale moderne. Băiatul privea străin casele și întreba din când în când:

— Familia Turdeanu unde locuiește?

— Turdeanu? A… mai încolo!

— Mersi! făcea băiatul, plescăind din limbă și întreba pe altcineva:

— Locuiește cumva pe strada asta o familie… Turdeanu?

— Desigur. Vedeți la numărul…

Și băiatul mulțumea cu plecăciuni ceremonioase, cărându-și mai departe geamantanul etichetat ca după un voiaj internațional. La portița scundă de la casa cu numărul 2 se opri. Zgâlțâi de câteva ori clanța, apoi, văzând că nu-i răspunde nimeni, intră. Auzul lui fin recepționă un șuierat lung, a mirare. Din nucul bătrân, rotat cădeau într-una, ca niște fulgi, coji de semințe de dovleac.

— Dumnezeule, spuse băiatul uluit, tataia nu mi-a spus că la țeară mizilicul cade din copaci!

Un râs înfundat sosi de undeva, de sus, dar băiatul privi spre poartă. Nu venea nimeni în urma lui. Urcă pe geamantan și bătu la geam, strigând:

— Tanti Vera!

Sus, în nuc, cineva șopti:

— Clovnul ăsta e vărul meu din București! Îl văd pentru prima oară…

— Să-i tragem o sperietură!

— Start!

Și, brusc, în jurul băiatului apărură, ca din cer, o droaie de hinduși. Îl luară la scărmăneală și în câteva minute minunăția de costum i se șifonă într-un hal fără de hal. Dar ceata se liniști și băiatul, străduindu-se să fie calm, întrebă:

— Familia Turdeanu locuiește aici?

— Da. Eu sunt Nuțu, spuse o figură nouă de pe care ironia se putea aduna cu lingura.

— Vino să te îmbrățișez, dragă vărule! exclamă băiatul, făcând un pas înainte spre Nuțu.

Acesta își întinse brațele, oarecum rușinat, dar vărul din București îl înșfăcă zdravăn și printr-o sucitură bine calculată îl doborî la pământ. Pe când Nuțu sta să priceapă ce se petrece cu el, băiatul se adresă hindușilor:

— Dacă nu-mi sărutați mâna, vă pun să-i cântați prohodul!

Hindușii schimbară priviri și – neputând să înțeleagă prin ce miracol a fost doborât cel mai tare dintre ei – trecură supuși să-i sărute mâna.

— Idioților! Ce v-a apucat? Vă temeți de clovnul asta? își veni Nuțu în fire.

„Bucureșteanul” îl domoli însă printr-o nouă lovitură tot atât de bine calculată, care stârni stupoare.

— Și-acum, spuse băiatul, schițând un surâs, să facem pace. La noi, la Floreasca, mi se spune Phobos, adică „Groaza”.

— Doar Marte mai lipsește! se miră Nuțu.

— De ce? Ți se spune cumva… Deimos?

— Exact. Porecla mi-a scornit-o fata profesorului Ardevan.

— A, da, a scris cartea „Marele astru” nu?

— Uho!

— Stai, nu spune „ditaimai savantul”, îl opri Viorel, căci el era bucureșteanul. De fapt eu nu dau doi bani pe astronomie. Campion olimpic la aruncări vreau să mă fac, Nuțule!

— Tiii! făcură hindușii fără să priceapă aluzia.

— Băieți, se ridică Deimos împăciuitor. Conform tradiției „Clubului celor tari” cel mai puternic trebuie să devină președinte. Și tu ne-ai dovedit că ești cel mai tare.

— Să-l alegem! strigară hindușii.

Viorel sughiță mulțumit, dar protestă:

— Nu rămân la voi decât câteva zile. Așa că…

— Nu-i nimic. Vei fi președinte de onoare.

Și hindușii, cuprinși de veselie, alergară la butoaiele cu apă de sub streașina casei. Se spălară de mâlul care le acoperea fețele și urcară iar în nuc. Viorel fu poftit într-un fel de lift care-l urcă comod până sus. Aici descoperi o adevărată căsuță suspendată. I se oferi un mic fotoliu din nuiele împletite și după un logos ceremonial se văzu uns președinte de onoare al „Clubului celor tari”.

A DOUA NECUNOSCUTĂ

Viorel aflase, fără greutate, că familia avocatului Turdeanu era plecată la mare și că toată casa fusese lăsată în grija lui Nuțu. La început intenționase să locuiască mai multe zile în vila de vizavi, de unde putea observa în voie orice mișcare. Dar când lăptăreasa îi spuse că Nuțu are un văr la București pe care nu l-a văzut niciodată, își schimbă tactica. Se întoarse acasă, se echipase corespunzător, și pornise la acțiune pieptiș, cu un curaj nebunesc. Da, avusese dreptate tatăl lui când îl învățase: „Vrei o informație? Adresează-te unei femei bătrâne. Babele sunt enciclopediile cartierelor”.

Era de trei zile oaspetele lui Deimos. Nu-i venea nici lui să creadă că izbutise să pătrundă în „Clubul celor tari”. Succesul acesta, după atâtea speranțe neîmplinite, îi dădea o oarecare satisfacție. Vocea lui Deimos însă nu aducea cu vocea radiotelegrafistului stației „R.47”. Niciun clubist nu pronunța pe „r” gutural. Încotro trebuia acum să-și îndrepte cercetările? Nu se gândea câtuși de puțin la urmările aventurii sale de „văr”. O singură întrebare îi stăruia în minte: Cine este „R.47”? Visa la titlul de comandor-cosmonaut, visa ziua când Mira îl va felicita în văzul tuturor pentru serviciile deosebite aduse „Rachetei albe”, și dorința de a izbândi punea tot mai mult stăpânire pe el.

— Știi, vărule, veni către el Deimos, în seara asta am o trebușoară, așa că va trebui să rămâi singurel. Sper că nu te-ai plictisit la noi!

— Ooo, nuuu…

— Până mă întorc, nu vrei să faci pe bucătarul?

— Treabă de fată, crede-mă! dădu el a lehamite din mână. Mai bine mă duc să cinez la un lacto-bar.

— Cum vrei. Servus.

Deimos ieși. Viorel se îmbrăcă, deschise fereastra și sări în grădină unde era întuneric. Îl zări pe Deimos lângă poartă. Aștepta pe cineva. După câteva minute, lângă el apăru cârnul care spuse ceva și o luară amândoi din loc grăbiți. Viorel, din câteva salturi, fu în stradă. Alergă de la un stâlp de telegraf la altul, de la o poartă la alta, ținându-se scai de ei. Aproape de centru, în fața unui bloc-turn, cei doi băieți se opriră. Deschiseră portiera unui „Trabant” și pătrunseră în mașină.

Viorel desluși clar capul unui al treilea băiat, dar nu-l recunoscu. Deimos și cârnul își plecară capetele și Viorel bănui că ridică ceva. Făcu semn șoferului unui taximetru și sări în mașină.

— Nene, începu cu voce gravă Viorel, te rog du-mă lângă „Trabantul” de colo și fă-te că ai pană!

Șoferul făcu ochii mari.

— Te rog, nene! Nu mă întreba despre ce e vorba. Nu pot să-ți spun. Îți plătesc doar. Te rog!

Șoferul ridică din umeri, își frecă un ochi și viră lângă „Trabant” Viorel abia avu timp să-și arunce o haină de-a șoferului peste cap. Auzi aceeași voce guturală:

— Aici „R.47”! Aici „R.47”! Răspunde-mi cum auzi! Bine? Președintele ordonă trecerea la acțiune. Copilul e la tine? Mai ești consemnat?

Șoferul se impacientă:

— Ei, făcu acesta, am isprăvit cu pana, haidem!

Lui Viorel îi păru rău, dar ceasul de taxat mergea și fu nevoit să plece. După ce plăti și coborî din taximetru, alergă înapoi spre casa cu numărul 2 de pe strada Popa Șapcă. Voi să intre prin față, dar descoperi că Deimos îl închisese în casă. „Nu cumva mă bănuiește? îi fulgeră prin cap. Dacă Dan a trimis o anonimă și m-a trădat?! Uf! Dar Dan habar nu are unde mă aflu eu acum!” Se liniști și se cățără pe fereastră. „Vasăzică vor să pornească la acțiune. Împotriva cui? A Mirei, desigur! Dar cine va deschide lupta și în ce fel?”

Această ultimă întrebare rămânea în picioare și-l neliniștea. Se gândi la radiograme recepționate și-și agăță speranța de ele. Trebuiau neapărat descifrate. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Își socoti misiunea de la „Clubul celor tari” îndeplinită și-și strânse lucrurile. Lăsă „verișorului* următorul bilet:

„Scumpe Spaimă.

Te rog să nu te... sperii, găsind casa goală. N-am luat decât boarfele mele. Pardon, am mai luat cu mine diploma de președinte de onoare al «Clubului celor tari» și amintirea unor amici teribili. Neavând încotro, ies pe fereastră.

Cu îmbrățișări și mulțumiri pentru ospitalitate, al tău... Groază”.

MIRA ADUCE O VESTE

Viorel, ajutat de tatăl său, încerca, poate pentru a suta oară, să descâlcească radiogramele stației „R. 471

— Nu, la mijloc e un cifru prea complicat și nu vom putea ajunge la niciun rezultat! Zadarnic ne muncim capul, spuse inginerul Pavel, și-și consolă astfel fiul: Ai lucrat excelent. A treia necunoscută va ieși singură la suprafață.

— Dar până atunci se poate întâmpla… cine știe ce!

Telefonul țârâi.

— Eu sunt, auzi Viorel glasul Mirei.

— Profesorul-comandor?

Inginerul își privi fiul și nu-și putu reține un zâmbet. „Profesor-comandor” i se păru o asociație de cuvinte cu totul uluitoare pentru vremea copilăriei lui.

— Să vin la tine? Acum? Viorel se întoarse întrebător către tatăl său: Pot pleca?

— E cam târziu!

— Nu mă lasă, vorbi Viorel în receptor. Dacă poți veni tu… Te duce tăticul tău cu mașina? Te aștept!

— Cine-i dumnealui?

— Dumneaei!

— E fată?

— Da, o fată grozavă.

— Sunt convins! spuse tatăl cu înțeles.

— De unde… ești convins? întrebă Viorel, înciudat. Nu ți-am vorbit niciodată despre ea.

— După cum îți strălucesc ochii.

Viorel roși.

— Să nu crezi..

— Nu cred nimic. Ești doar băiat mare și știi să-ți alegi prietenii. Eu ți-am spus: Am încredere în tine.

Trecură doar vreo treizeci de minute când în antreu se auzi soneria. Viorel alergă să deschidă.

— Ai fost plecat la țară? întrebă Mira repede, trăgând cu coada ochiului către bărbatul bărbos care fuma lângă fereastră.

— Nu. Am fost la „Clubul celor tari”. Cum să-ți spun? Am devenit președinte de onoare.

Mira albi.

— Ne-ai trădat?

— Aș! Am descoperit stația „R.47”.

— Serios?!

— Întreabă-l și pe tata. A… să vă cunoașteți. Tată, ea este profesorul-comandor al „Rachetei albe”.

Mira rămase locului, supărată.

— Credeam că numai Eridan pălăvrăgește, șopti ea, și se pregăti să iasă.

— Stai, fetițo, interveni inginerul. Viorel mi-a mărturisit totul și mi se pare că n-a făcut rău.

— Da, Mira, tata m-a ajutat. Fără el nu descopeream stația.

Argumentul păru convingător. Fata îi întinse mâna.

— Mira Ardevan.

— Inginer Pavel, se recomandă bărbatul. Tăticul tău a rămas afară?

— Nu. A plecat la Filiala Academiei. Peste o jumătate de oră vine să mă ia. Și întorcându-se către Viorel: Bănuiesc cheia cifrului.

— Bănuiești?!

— Aș putea spune că sunt sigură, dar încă nu am ajuns la o frază inteligibilă.

Fata scoase o hârtie cu textul ultimei radiograme.

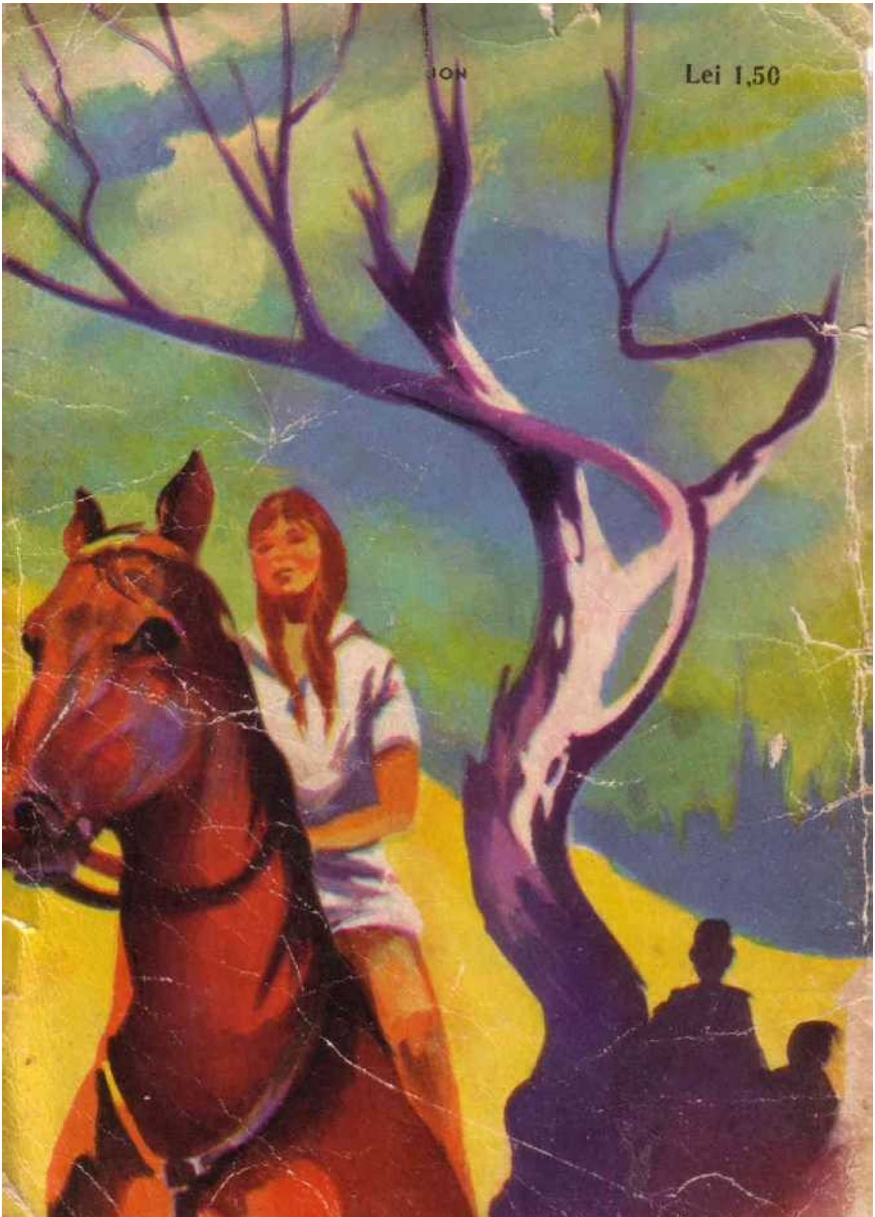

ION
Lei 1,50